

2 אחוזים

חמש דקות אחרי.

"קדימה, גבירתי. את צריכה להחליט עכשיו. אם לא נעשה את זה בדקות הקרובות הסיכויים מתקרבים לאפס. כל שניה מכריעה..."

"אני לא... אני לא יודעת... אני לא יודעת..."

שתיקה. שניה. עוד שניה.

"דניאל? את שומעת אותי? דניאל. את צריכה להתרכז עכשיו. את צריכה לשמור על קור רוח לרגע, ולקבל החלטה. אנחנו לא יכולים להתמהמה... דניאל...?.."

"תעשו את זה. תעשה את זה. תעשה..."

"את בטוחה, דניאל? את בטוחה? את מבינה את המשמעות ובטוחה?"

נשימות. נשימות חזקות. לחץ. "כן. אני בטוחה. אני בטוחה. תעשו את הניתוח. אני רוצה אותו חי. אני רוצה אותו חי... לא משנה מה. אני רוצה את בעלי..."

"את מבינה שהוא לא יהיה יותר בעלך, דניאל. זה יהיה איש אחר. זה יהיה איש אחר. חדש. שונה. זה יהיה איש שאת לא מכירה. במקומו... את מבינה – ורוצה? כן דניאל?"

אנחה. "כן. אני מבינה. אני מבינה. אני רוצה אותו בכל צורה שהיא. אני רוצה אותו חי. תבצע את הניתוח!"

טופס. עט. חתימה.

בית החולים מעולם לא נראה שקט כמו באותה עת.

"דוקטור אבני. דוקטור טרדלר. שמעתם את הגברת. תכניסו אותם לחדר ניתוח."

שעה ורבע לפני. רכב. כביש מהיר.

כמה משותף יש בין שני אנשים שלא מכירים זה את זה? אנשים שלא נפגשו מעולם. אנשים שאין ביניהם כל קשר דם. הוא לא זכר הרבה משיעורי הביולוגיה. כמעט כלום למעשה. עברו כבר יותר מארבעים שנים מאז דרכה כף רגלו בפעם האחרונה בשערי האקדמיה. כבר אז לא הצטיין במיוחד. את כל כובד משקלו הטיל, כבר אז, על יישומים 'מעשיים'. כסף. כל ניסוי. כל שאלה שעלתה בכיתה. כל רעיון. כולם הציתו בו את נורת הכסף. איך אפשר להרוויח מזה. אמא שלו תמיד אמרה שיש לו ראש עסקי. את אבא שלו הוא לא הכיר מעולם. את הלימודים הוא לא סיים אף פעם. הצעה 'שאי אפשר לסרב לה' מחברת תוכנה צעירה גררה אותו לקריירה קצרה בתור מתכנת. משם הגיעה הצעה אחרת שגם לה אי אפשר לסרב - איש שיווק. ועוד אחת בתור מנהל מוצר. ועוד אחת. ואחרת. ועוד רבות.

לסרב, ככלל, היתה אחת הבעיות הקשות שלו. הוא מצא את עצמו נשוי לאישה שרצתה, עובד בעבודה שהיתה, ועוסק חלק ניכר מחייו בריצוי אחרים.

אחד הדברים שהוא כן זכר מלימודי הביולוגיה היתה העובדה המרעישה שהעיר מרצה כלאחר יד. 98 אחוזים מהד.נא של אדם זהים לזה של הקוף. כמה משותף יש בין שני אנשים שלא מכירים זה את זה הוא חזר ושאל את עצמו תוך כדי נסיעה במכונית היוקרתית בדרכו לבניין המשרדים הגבוה. עוד יום בחייו של מנהל המכירות של י.ב.מ. יונתן אבן. גיל 66. מצב בריאותי: תקין. לכאורה. תכלית בחיים: כסף.

שעה ורבע לפני. מטוס.

חמישה ביליון אנשים. כמות הקומבינציות האפשריות של רצפי ד.נ.א – בהינתן 98 אחוזי הדמיון – עדיין עולה על כמות האנשים. אין שני אנשים זהים. אפילו הדמיון בין אנשים הוא בעיקר בעיני המתבונן. אין שני אנשים זהים. ובכל זאת... העולם מלא מקרים. סיכויים. שני אנשים. דומים. דומים מאד.

פעולות. מעשים. תחושות. תחושה אחת. עקצוץ. גירוד. גירוד מעקצץ בגב התחתון.

רון קלינגר. בשביל התלמידים הוא היה מרצה אהוב. עבור אשתו הוא היה התגלמות בן הזוג האידאלי. עבור העמיתים למקצוע הוא היה חוקר. משכמו ומעלה.

כמו כל אחד, הוא החזיק באותה עת במהות ישירה ומיידית הרבה יותר. באותה עת, עבור שותפיו לטיסה, הוא היה נוסע שקט בדרכו הביתה אחרי כנס באירופה. חצי שעה לנחיתה. בתיק דף נייר. קטן. מקומט בחלקו העליון. שרבוטים שנראים לכאורה חסרי משמעות. עבורו הם היו עולם ומלואו. תשובה לשאלה שהטרידה את מנוחתו וגרמה לו להחסיר שעות שינה רבות משך למעלה משבע שנים. ופתאום. כך סתם... היא מונחת לה על דף לבן מקומט. כאילו אין בה כדי לשנות את חייו. עשרים שנות מחקר מתכנסות למשוואה אחת ויחידה. פתרון.

זיכרון מתוק מן הבית מצית לרגע את דמיונו. "אבא, הרכבת החשמלית התקלקלה היום", קורא אליו בנו הצעיר כשהוא נכנס הביתה. חיוך מתוק ושליו מוביל את שניהם אל חדר המשחקים. מברג, פטיש ומעט תושיה מאפשרים לשניים לפרק את החלק הסורר במנוע שחדל מלפעול זה מכבר. למחרת הם ייקנו יחדיו מנוע חדש. משוכלל יותר. מנוע של רכבת. דור מתקדם. בערב יישבו יחדיו להרכיב אותו. שעה לאחר מכן הרכבת החשמלית תיסע שוב על המסילה בחדר המשחקים. אותה הרכבת. מנוע חדש. הילד מחייך. שוכח.

גירוד מעקצץ בגב התחתון קוטע את הזיכרון. הוא שולח יד. מגרד. נחיתה. חיכוך גלגלים. ירידה. מזוודות. לילה. עגלה. חיפוש מפתחות הרכב בתיק. בכיס המכנסיים. כיס המעיל. תוהו איך הם הגיעו לשם. כל ניסיונותיו להכניס סדר 'במערכת' שהיתה הוא עצמו נחלו כשלון חרוץ. צרור המפתחות נמצא לבסוף.

ראש המחלקה לפיסיקה. מצב מוצק. רון קלינגר. 49. מצב בריאותי: תקין, ככלל. עיוורון צבעים ומחסור קל בכולסטרול. תכלית בחיים: מדע. משפחה.

תשוש. חלש. עייף. הוא עולה על מכוניתו. ברדיו שיר של 'הדלתות'. "C'mon baby light my fire".

עשרים דקות מאוחר יותר

אף אחד לא יידע לשחזר מאוחר יותר את מהלך העיניים. לא נהג המשאית, לא הילדה במעבר החציה. לא המוכר בחנות שבדיוק סגר את השער, הציץ, והזדעזע למראה התאונה המתרחשת לנגד עיניו. אף אחד. בוודאי לא רון. ההכרה אבדה פחות משניה אחרי הלחיצה על הבלמים. לדם לקח להיספג חמש דקות נוספות. העצבים הפסיקו לשלוח אותות לאיזורי הכאב עשרים שניות מאוחר יותר. רופא – אם היה שם – היה מכריז עליו כמת בתוך פחות משלוש דקות מרגע התאונה. אמבולנס אסף אותו כעבור שבע דקות. אשתו התעוררה למשמע צלצול הטלפון כעבור עשר דקות. בבית החולים התחילו לדון באפשרות לניתוח חדש שלא נוסה עוד מעולם חצי שעה מאוחר יותר. השתלת מוח.

משך כל חצי השעה הזאת, בה היה כבר רון קלינגר מת על דעת כל הרופאים והמומחים, היה יונתן אבן בחיים. חי, בריא ומרוכז בתוכניותיו ליום המחרת. תיק ובו שלושה עטים בצבעים שונים. עניבה מוכנה 'למקרה חרום' של כתם. ניירות מתויקים לפי גודל, צבע, ונושא, ארזים כולם ומאכלסים תיק ג'יימס בונד שמצא את עצמו מונח לצידו על מושב המכונית. התיק נקנה במיטב כספו. מטרתו המוצהרת – לשוות למחזיק בו מראה מכובד. מטרה משנית שלא היתה ידועה בשלב הרכישה: לשמש מצע קשה לראשו המיטלטל של בעליו כשיחוש בליבו ויצנח אל המושב שלצידו. בתוך חמש דקות.

חמש דקות

שני אנשים שונים מגרדים את הגב התחתון באותה השניה ממש. איש לא מודע לקיומו של האחר. ברדיו שיר של 'הדלתות'. "C'mon baby light my fire". מסתיים. הפניה האחרונה ימינה. הפניה האחרונה שמאלה. הרמזור האדום האחד לפני אחרון. הרמזור האדום האחרון. הנסיעה האחרונה במהירות 30 קמ"ש. הנסיעה האחרונה במהירות 20 קמ"ש. עצירת המכונית האחרונה. גירוד מעקצץ בגב התחתון. שולח יד ומגרד. המחשבה האחרונה. מחשבה שהכילה מילים ממוספ

הכלכלה היומית. מילים מן הסוג שילדים לא יכולים להבין. הנשימה האחרונה. התקף הלב המיידית. צניחת הגוף לשמאל. פגיעת הראש בתיק ג'יימס בונד. שתיקה.

עשרים דקות אחרי

"יש לנו כאן מקרה קרדיולוגי גימל שש שהוביל לבית שש. הוא חי, אבל סבל ממחסור בחמצן למוח ברבע השעה האחרונה..."

"תחברי אותו למערכת ההנשמה מיד, ותנסי לראות אם יש לו עדיין זרימה במערכת הפריפרלית. אנחנו לא יכולים לאבד אותו. אנחנו לא יכולים..."

שתי נשים. יפות. זהות בלמעלה מ-98 אחוזים. שני בעלים. בית חולים אחד. שעת לילה מאוחרת. גוף אחד בריא – מוח מת. גוף אחד מת – מוח מתפקד. יונתן אבן. רון קלינגר.

ניתוח חדשני. לא נוסה עוד מעולם. הטכנולוגיה מאפשרת. ההחלטה. כולה. בידיה של אישה אחת. זיכרון. ילד. רכבת. מנוע.

"גברת קלינגר... הסכויים שהמוח של בעלך יחזור לתפקד קלושים. חמצן לא הגיע למוח משך כל הדקות האחרונות. אנחנו יכולים לנסות להחזיר אותו, אבל את צריכה להבין שהמצב הזה הוא בלתי הפיך. ההחלטה עכשיו בידיך. בחדר השני נמצא האדם שסיפרנו לך עליו. הוא נפצע בתאונת דרכים. הגוף שלו מת. אנחנו מחזיקים כרגע את המוח שלו בסוג של אקווריום. אם הוא לא יחובר לגוף בדקות הקרובות הוא ימות גם כן.... זאת החלטה שלך ושלך בלבד גברת קלינגר. אבל את חייבת להחליט עכשיו."